

Hoofdstuk 1 – Sam

De verhuishwagen was nauwelijks uitgeladen. De dozen nog niet uitgepakt, of ik hoorde het toen ik even buiten, in mijn nieuwe tuin, stond uit te rusten ... Het geluid van een gordijn dat met een beetje kracht door een oude gordijnrail werd getrokken. Het geluid klonk gedempt maar duidelijk hoorbaar, door de verdere stilte in de omgeving van mijn nieuwe huis. De gordijnen van het huis naast me werden gesloten. Niet bruusk, maar met een voorzichtigheid die me kippenvel bezorgde. Alsof iemand heel bewust probeerde niet gezien te worden.

Ik bleef staan in de deuropening van mijn nieuwe huis. Ondanks het nieuwe parket kraakte de oude vloer van het huis, onder het parket, nog steeds als ik door het huis liep. Gekraak dat me onwillekeurig het idee gaf dat het huis het niet fijn vond dat ik hier vandaag mijn intrek nam. Het huis wilde me niet als bewoner, maar tolereerde me voorlopig.

Vanuit mijn deuropening keek ik naar rechts, naar de tuin van de buren. Niets bewoog. De gordijnen hingen stil voor het raam. Verder niets. Niemand. Toch voelde ik het. Dat vreemde, nauwelijks te benoemen gevoel dat iemand naar me keek.

Mijn keel was droog. Niet van de dorst, maar van een spanning waar ik me meer en meer bewust van werd. Een soort onbewuste, maar niet te negeren spanning die onwillekeurig steeds meer bezit van me nam. Alsof ik al wist wat er ging komen.

Dit was niet hoe ik me mijn eerste dag had voorgesteld.

Ik had Loek en Maya verwacht. Zij waren de eerste mensen die ik sprak toen ik dit huis vond. Vriendelijk en warm. In tegenstelling tot de eerste indruk die ik van het dorp en de inwoners had: kil en afstandelijk. Twee mensen die ondanks hun vriendelijkheid en warmte toch ook leken te passen bij dit dorp, dat zich zo angstvallig voor de wereld verborgen hield. Een soort dubbel gevoel dat ik niet goed kon verklaren.

Alsof ik een soort vergeten verleden met haar had.

Het was de makelaar die me hierheen bracht, op een regenachtige donderdagmiddag. Terwijl ik het dorp binnenreed, viel me de kilheid meteen op. Het voelde alsof ik een gesloten boek binnenstapte. Elk huis had gesloten luiken of dikke gordijnen. De heggen waren hoog. Zo hoog dat je zou denken dat de bewoners iets te verbergen hadden. Of in ieder geval niet gestoord wilden worden.

Een haast onzichtbare plek met haast onzichtbare bewoners. Precies wat ik nodig had.

Loek en Maya verschenen zomaar, die eerste dag. Alsof ze mijn komst verwacht hadden. Alsof ze me al kenden. Ze waren geen doorsnee burens. Loek had een zachte, bedachtzame stem. Een man die je iets wilde zeggen zonder het echt uit te spreken. Benadrukt door zijn donkerbruine, bijna zwarte ogen. Maya daarentegen was lichter en kleurrijker, met een stem die kon lachen maar met ogen die iets anders lieten zien. Een blauw dat bijna onnatuurlijk leek in contrast met de bruinrode tint van haar haren. Ze observeerde meer dan ze sprak. En als ze iets zei, had je het gevoel dat er onder elk woord een dubbele bodem zat.

We praatten meteen veel. Te veel misschien, voor mensen die elkaar net kennen. Er zat een soort haast in onze gesprekken, alsof we elk contactmoment ten volle moesten benutten. Toch voelde het op een vreemde manier vertrouwd. Loek hielp me met stucwerk, Maya had ideeën voor de inrichting. En ondanks mijn behoefte aan anonimiteit, voelde ik me bijna op mijn gemak in hun bijzijn.

Bijna.

Ze hadden geen kinderen, vertelden ze. Of nee ... ze vertelden het niet. Het kwam terloops aan bod toen we spraken over de kamers in mijn huis. Ze wisselden een blik. Een lange, geladen blik die iets vertelde wat ik blijkbaar niet mocht weten. De glimlach die Maya daarna gaf was tegelijk begripvol en gebroken. Het soort glimlach dat je pas begrijpt als je zelf zoiets hebt meegemaakt.

Ik vroeg niet door. Sommige deuren moet je gesloten laten. Zeker in een dorp waar stilte de norm is.

Hoofdstuk 27 – Bertus, Joop en Lange Leen

Het buisje was hooguit voor een kwart gevuld met bloed, toen er een paar harde knallen te horen waren en de man, die de naald in Eva's arm had gestoken, eerst een soort schok leek te krijgen, en toen, zonder verder geluid, neerplofte op de grond. Eva was volledig gedesoriënteerd en niet in staat om te reageren. De naald met daarin het buisje dat zich vulde met haar bloed, hing wat te bungelen aan haar arm. Dat bracht een reflex op gang, waarmee Eva de naald uit haar arm trok en ze zich met een schok meer bewust werd van haar omgeving.

Ze zag Suzanne een soort bukkende beweging maken waarmee ze weg probeerde te kruipen, maar het volgende moment klonken er weer een paar knallen en zakte ook Suzanne op de vloer, waar vrijwel meteen een bloedvlek onder haar uit vloeide.

Zo hoorde Eva nog een paar keer die knallen, waarvan ze inmiddels begreep dat er geschoten werd, om haar heen, gecombineerd met snelle voetstappen en voorbijflitsende schimmen. Zwijgend. Soms vlak langs haar heen en soms verderop in de ruimte. Ze zag in een soort *slow motion* deuren open en dichtgaan. Het tafereel leek nog het meest op een wilde jachtpartij. Zonder dat duidelijk was wie de jagers waren en wie de prooien. En zonder ander geluid dan de schoten en de voetstappen. Af en toe hoorde ze iemand kort kreunen, vlak vóór of vlak na het geluid van een lichaam dat op de grond viel, waarna het steeds weer dodelijk stil werd.

Eén keer hoorde ze iemand jammeren: "Nee, nee ... genade." En toen toch weer een schot en die dodelijke stilte.

Ze kwam met een schok tot zinnen toen één van de schimmen naar haar toe kwam. Het eerste wat ze dacht was: dat was het dan. Maar toen hoorde ze die stem. De stem die ze nog niet zo lang kende en die toch al zo vertrouwd was: "schat. He ... he ... h ... hhet is voorbij. Je b ... b ... b ... bent veilig n ... n ... nu. Rustig ma ... m ... ma ... maar. K ... k ... ka ... k ... kalm."